

Visioner. Lyckat möte mellan samtid och sekelskifte på Thielska galleriet

Konst | Utställning

Visioner
Katarina Löfström
THIELSKA GALLERIET

När en nutida konstnär bjuds in för att "aktivera" en institutions samling är det långt ifrån självklart att resultatet blir intressant. Men Katarina Löfströms eleganta verk på Thielska galleriet smälter in väl – både i samlingen och den tillfälliga utställningen.

Förr i tiden var konstinstitutionernas förhållande till sina samlingar en tämligen okomplicerad historia. När verken hängdes om var det antingen i kronologiska eller tematiska presentationer, oftast ur ett etnocentriskt perspektiv.

Sedan, efter postmodernismen, blev allt krångligare. Världen växte, konsthistorien slutade vara linjär och frågor kring sådant som genus, postkolonialism och den vita kuben kom upp på bordet.

Under senare år har det blivit vanligt att, på gott och ont, släppa in samtida konstnärer som med egna verk ska kommentera, aktivera och problematisera samlingarna. Moderna museets pågående utställningar med Maurizio Cattelan och Rashid Johnson är två sinsemellan olika exempel på detta. Där Cattelan med absurd humor lyckas sätta fart på samlingen känns Johnsons tidstypiskt scenograferade presentation av egna och andras verk sökt och mest för en publik införstådd med samtidskonstens akademiska diskurs.

”Ett av verken kommunicerar nästan spökligt bra med ett annat.”

Katarina Löfströms utställning på Thielska galleriet är ett ganska lyckat möte mellan samling och samtidskonstnär. Inte för att hennes verk kommunicerar så himla bra med Ernest Thiels makalösa samling sekelskifteskonst utan för att verken i sin diskret blanka elegans tar sin

Katarina Löfström, "Echo, echo, echo!", 2023. Foto: Urban Jörén (alla)

Katarina Löfström, "Point blank", 2021.

Katarina Löfström, "Aim (Anagram)", 2023.

plats i rummen utan att det känns konstigt eller malplacerat. De smyger sig liksom in likt Brian Enos ambient-konst.

Jo, ett av verken kommunicerar nästan spökligt bra med ett annat. Också det på tillfälligt besök i det lilla palatset på Blockhusudden. För det är ju så att Stefan Johanssons akvarell "Kajen i kvällsljus", från 1927, kan ses som en oväntad pendang till Katarina Löfströms videoverk "An island" från 2004. Båda har som motiv avlägsna

ljuspunkter i nattligt ljus, som ett ofokuserat fotografi.

Det är överhuvudtaget ingen dum idé att visa Katarina Löfström samtidigt med den av de flesta bortglömda målaren Stefan Johansson. Båda är ju – som så många andra konstnärer – intresserade av ljuset. Den ena figurativt inriktad, den andra helt och hållet abstrakt och geometrisk i sitt formspråk, men båda med ett meditativt uttryck som kännetecken.

Katarina Löfströms skulpturala verk hittas i de stora salarna. "Echo, echo, echo!", tre ljusringar på stativ av lackerat stål, är nästan som ett *readymade*. Eller som kvarglömda lampor efter en fotografering. Att det, enligt en av de något mästrande texter som återfinns vid varje verk, skulle vara "tre allvarstygda figurer med helgonglorior som kontemplerar över vår tids narcissism" låter sig sägas men begränsar tolkningsutrymmet.

De andra två skulpturerna, i polerat och lackerat rostfritt stål, bygger också de på cirkelformen. Med ett minimalistiskt och lika opersonligt som outgrundligt uttryck kunde de vara hämtade från en utomjordisk civilisation.

Lite vid sidan av de ståtliga salarna hittas geometriska UV-utskriftar på björkplywood, stramt hängda i en korridor. Det är stillbilder från videoverk som på ett oväntat sätt låter mandalans formspråk sammanstråla med kikarsiktets linjer.

”Jag gillar det men blir inte så imponerad på ett konstnärligt plan.”

Ett *chill out*-rum i direkt anslutning känns direkt importerat från 1990-talet. Jag gillar det – vilket väl är det viktigaste – men blir inte så imponerad på ett konstnärligt plan. Det projicerade föränderliga abstrakta formspråket, med cirklar och horisontella linjer i bleka färger, är tämligen simpelt. Men ambientmusiken av Terre Thaemlitz, som låter både High Llamas och Stereolab, håller mig kvar.

Två verk har placerats utomhus, ett i parken och ett på fasaden. De ingår båda i en svit kallad "Open source" och kan ses som hyllningar till filmmédiet och den rörliga bilden. Verken är minimalistiska med ett otal små plastpaljetter monterade på ett ramverk så att de kan röra sig i vinden. Att det som står i parken har formen av en smartphone är symptomatiskt: det här är ju en konst som är uppkopplad till dagens teknologi.

Den dag jag besöker Thielska galleriet händer det inte så mycket med paljetterna, verken ser mest ganska gråa ut. Men det gör inte så mycket. Kanske skimrar de vackrare en annan dag. Och visst finns det något sympatiskt med en konst som låter omgivningen vara medskapande: som de fladdrande paljetterna, cirkelarnas tomrum och det spegelblanka stålet.

Dan Backman
konst@svd.se